

در معنی حریتِ اسلامیّه و سترِ حادثهٔ کربلا

اقتباس

هر که پیمان با هوالموجود بست	گردنش از بند هر معبود درست
مومن از عشق است و عشق از مومن است	عشق را نا ممکن ما ممکن است
عقل سفاک است و او سفاک تر	پاک تر چالاک تر بیباک تر
عقل در پیکِ اسباب و علل	عشق چو گانِ پاز میدانِ عمل
عشق صید از زور بازو افکند	عقل مکار است و دام می زند
عقل را سرمایِ بیم و شک است	عشق را عزم و یقین لایفک است
آن کند تعمیر تا ویراں کند	این کند ویراں که آباداں کند
عقل چون باد است ازناں در جهان	عشق مکیاب و بهائے او گراں
عقل محکم از اساس چون و چند	عشق عریاں از لباس چون و چند
عقل میگوید که خود را پیش کن	عشق گوید امتحانِ خویش کن
عقل باغیر آشنا از آکتساب	عشق از فضل است و با خود در حساب
عقل گوید شاد شو آباد شو	عشق گوید بنده شو آزاد شو
عشق را آرام جاں حریت است	ناقده اش را سارباں حریت است
آن شنیدستی که هنگام نبرد	عشق با عقل هوس پرور چه کرد

اس امام عاشقان پور بتول
 اللہ اللہ بآئے بسم اللہ پدر
 بہر آن شہزادہ خیر الملل
 سرخ رو عشق غبور از خون او
 در میان امت آن کیواں جناب
 موسیٰ و فرعون و شبیر و یزید
 زندہ حق از قوت شبیری است
 چون خلافت رشتہ از قرآن گسخت
 خاست آن سر جلوہ خیر الامم
 بر زمین کربلا بارید و رفت
 تا قیامت قطع استبداد کرد
 بہر حق در خاک و خون غلطیدہ است
 مدعایش سلطنت بودے اگر
 دشمنان چون ریگ صحرا لاتعد
 سرو آزادے زبستان رسول
 معنی ذبح عظیم آمد پر
 دوشن ختم المرسلین نعم الجمل
 شوخی این مصرع از مضمون او
 ہموحرف قل ہو اللہ در کتاب
 این دو قوت از حیات آید نپید
 باطل آخر داغ حسرت میری است
 حریت را زہر اندر کام ریخت
 چون سحاب قبلہ باران در قدم
 لاله در ویرانہ ما کاہید و رفت
 موج خون او چمن ایجاد کرد
 پس بنائے لاله گردیدہ است
 خود نکردے با چنین سامان سفر
 دوستان او بہ یزداں ہم عدد

لہ وعدیناہ سبذبح عظیم (آیہ شریفہ)

لے نعم الجمل جب تکما ونعم العذلان انما (حدیث)

لے حقا کہ بنائے لالاہست حسین (خواجہ معین الدین چشتی رحمۃ اللہ علیہ)

لے لاتعد : بے شمار .

سِرِّ ابراهیم و اسمعیل بود
 عزم او چون کوهساران استوار
 یعنی آن اجمال را تفصیل بود
 تیغ بہر عزت دین است و بس
 ماسوا اللہ را مسلمان بنده نیست
 خون او تفسیر این اسرار کرد
 تیغِ لاچول از میان بیرون کشید
 نقشِ الا اللہ بر صحرا نوشت
 رمزِ تراں از حسینؑ آموختیم
 شوکتِ مقام و نر بغداد رفت
 تار ما از زخمہ اش لریاں ہنوز
 ملتِ خوابیدہ را بیدار کرد
 از رگِ ارباب باطل خون کشید
 سطرِ عنوانِ نجاتِ ما نوشت
 ز آتش او شعلہ ہا اندوختیم
 سطوتِ غرناطہ ہم از یاد ریافت
 تازہ از تنجیرِ او ایماں ہنوز

اے صبا اے پیکِ دور افتادگان

اشکِ ما بزرخاکِ پاکِ او رساں

(رموزِ بے خودی)

ص ۲۵ تا ۲۸